

Var. Udvalget finder, at vi over for disse Lønningsforslag have stillet os meget imødelommende ved at gaa ind paa dem paa Finansloven, og vi finde ingen Anledning til at give dem tilbagevirkende Kraft i 3 Aar. Vi foreslaa derfor at nægte disse Beløb. — Af Betænkningens Nr. 7 fremgaar det, at Udvalget har haft et Samraad med Trafikministeren angaaende Udgifterne til Hoved-istandættelses- og Ekstraarbejder ved de kongelige Bygninger. Det har i en længere Aarrække været Regel, at der paa Finansloven er bevilget et Beløb aarlig af ca. 100,000 Kr. til disse Arbejder, men det er jo klart nok, at naar Ministeren afholder en hel Del Udgifter paa forventet Tillægsbevilling, taber denne Regel jo fuldstændig sin Betydning. Paa det her foreliggende Forslag har Ministeren saaledes anvendt paa forventet Tillægsbevilling 31 601 Kr. 21 Ore. Endstaaet nu Udvalget finder, at eneste af disse Arbejder, som her ere udførte, meget godt kunde være udsatte, til Bevillingen var givet paa Finansloven, foreslaa vi desuagtet ikke at nægte noget af disse Beløb, og vi gøre det ikke af den Grund, at Ministeren i Finansudvalget har afgivet den Erklæring, at han for Fremtiden skal paase, at der ikke bliver foretaget Udgifter i den Henseende, uden at det er absolut paatrængende nødvendigt. Under Betænkningens Nr. 10 har Udvalget tiltraadt et Forslag om en Efterbevilling til Forsøgsstationerne i Åflov og Lyngby paa i alt 2,669 Kr. 21 Ø. Naar vi have gjort dette, er det ikke, fordi vi føle os tiltalte af, at den Slags Overstridelser finde Sted, men vi erkende, at der har været ekstraordinære Forhold til Stede, som gøre, at det nogenlunde kan forsvares at tiltræde denne Efterbevilling. Men jeg maa dog anmode den ærede Indenrigsminister om, at tilkendegive for de Herrer Forsøgsbestyrere, at den Slags Overstridelser maa de se at afholde sig fra i Fremtiden; i alt Fald tror jeg næppe, at de i Fremtiden kunne vente at saa Finansudvalgets og Rigsdagens Billigelse af saadanne Overstridelser, de vide jo, hvilke Beløb de have til Raadighed paa Finansloven, og derefter maa de se at lægge deres Plan. — Den lille Medsættelse af 200 Kr., som Udvalget foreslaar under Nr. 13 i Betænkningen, er fuldstændig i Overensstemmelse med den Afgørelse, som er truffen paa Finansloven, og jeg skal ikke opholde mig videre derved. — Det samme gælder Medsættelsen under Nr. 15, som jeg altsaa heller ikke skal omtale nærmere. — Under Nr. 20 i Betænkningen findes en specificeret Afgørelse over, hvad en af de Sylow'ske Ildbrandskommissioner koste. Det frem-

gaar deraf, at disse Kommissioner ikke just kunne siges at være særlige billige, tværtimod, jeg tror, at de fleste ville finde, at det er en ret dyr Historie. Et andet Spørgsmaal bliver det saa, om den Retspleje Hr. Sylow derigennem praktiserer rundt omkring i Landet er god og forsvarlig. Derom har der i Udvalget været høist forskellige Meninger, hvilket ogsaa turde fremgaa af det Forbehold, som et Mindretal har taget i Betænkningen over for denne Sag. Forholdet er jo nu saaledes, at den højtærede Justitsminister nedsetter den ene Kommission efter den anden, eller maasse rettere sagt foranlediger, at den ene Kommission bliver nedsat efter den anden, og bagefter kommer saa Ministeren her til Rigsdagen og anholder om Pengene dertil. Dette Forhold ønsker Mindretallet vendt om, idet vi finde, at Ministeren saa vidt muligt først maa have Bevilling til flige Kommissioner før de træde i Virksomhed. Hvad nu Hr. Sylow's Virksomhed angaar, bliver der jo rejst meget stærke Anker derimod. Man hører jo saaledes meget ofte den Anke rettet mod hans Virksomhed, at det kun er fattige Folk han tager sig af, at det kun er fattige Husmænd, fattige Gaardmænd og Folk med dem ligestillede, han arresterer. Det er jo en Anke, som f. Eks. nylig kom meget stærkt frem ved et Amtsraadsmødeovre i Viborg, hvor flere Medlemmer udtalte sig i den Retning, og da jo Hr. Sylow har været ovre paa den Egn, og da det er derfra, denne Opgørelse stammer, maa man gaa ud fra, at de Medlemmer, der udtalte sig, kende nogenlunde til Forholdene. Dernæst er det jo en almindelig Anke mod Hr. Sylow, at han behandler sine Arrestanter meget strengt og meget haardt, ja, jeg vil sige, at hvis de Meddelelser ere rigtige, som man hører om den Behandling, hans Arrestanter ere Genstand for, grænser det jo temmelig nær op til det barbariske. Jeg skal naturligvis indrømme, at det er noget vanskeligt at bevise Rigtigheden af disse Udtalelser; det er jo nemlig ogsaa en Side ved Hr. Sylow's Virksomhed, at han arbejder i det skjulte. Han sætter Retten, og saa tager han sine to Betjente med som Retsvidner, arbejder altsaa fuldstændig i det skjulte, saa at Offentligheden ikke har Adgang til at kontrollere, hvorledes han optræder. Men hvis man nu vil sige hertil, at de, der have gjort sig skyldige i Brandstiftelse, heller ikke fortjene nogen blid Behandling, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at efter min Mening bør selv Forbrydere behandles nogenlunde menneskeligt. Men dernæst vil jeg erindre om, at blandt alle de Arrestanter,